

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: J. Č.
bytem X.
zastoupeného advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. KUZL-974/2018, sp. zn. KUSP-27508/2017/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního (dále též „správní orgán I.

stupně“) ze dne 20. 2. 2017, č. j. OS-D/3875/12/16/Po (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 23. 9. 2016 v 18:04 hod na komunikaci I/50 v obci Starý Hrozenkov, u odbočky na obec Vyškovec, ve směru jízdy na obec Uherský Brod, řídil motorové vozidlo zn. X., reg. zn. X., nedovolenou rychlostí jízdy, neboť silničním radarovým rychloměrem zn. Ramer 7CCD, v. č. 0059/92, policistou Dopravního inspektorátu policie Uherské Hradiště (dále též „PČR“), v daném úseku komunikace, kde je povolena maximální rychlost jízdy 50 km/h, mu byla naměřena rychlost jízdy 68 km/h. Po odečtu stanovené tolerance měřicího zařízení ± 3 km/h byla nejnižší rychlost jízdy stanovena na 65 km/h, čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 15 km/h, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku byla žalobci podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) silničního zákona v návaznosti na ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1 800 Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 10. 3. 2018, doručené krajskému soudu téhož dne, žalobce předně zrekapituloval, že správní orgán I. stupně ve fázi po podání odvolání v rámci dožádání ze strany žalovaného nařídil ústní jednání a předvolal k němu svědky. Dokazování v rámci dožádání bylo nezákonné, jelikož nebyly splněny zákonné podmínky pro dožádání ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“). Dožádání je možné tehdy, pokud správní orgán nemůže úkon provést právě v obvodu své působnosti. Takový důvod zde nenastal a provedení úkonu formou dožádání tak postrádá oporu v zákoně. Argumentace neúčelnými náklady předvolaných policistů jsou liché, neboť předvolání byli policisté služebně zařazení v Uherském Hradišti, vzdáleném od sídla správního orgánu I. stupně cca 20 km, přičemž vzdálenost od sídla žalovaného ve Zlíně pro ně činila cca 30 km. Tento rozdíl je tedy z hlediska nákladů zcela marginální. Náklady řízení přitom nese správní orgán, tudíž svědkům žádné náklady nevznikly. Žalovaný byl povinen provést dokazování sám, neboť správní orgán rozhoduje v přestupkovém řízení pouze na základě důkazů, které byly před ním provedeny procesně řádným způsobem.
5. Samotná skutečnost, že žalovaný prováděl dokazování, dle žalobce dále dokládá, že správní orgán I. stupně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Rozhodnutí vydané za takového stavu nutně trpělo vadou nepřezkoumatelnosti a žalovaný byl povinen jej zrušit, nikoliv provádět důkazy, neboť tím bylo porušeno právo žalobce na dvojinstančnost posouzení věci. Žalovaný argumentoval tím, že žalobcovo tvrzení, že vozidlo neřídil on, bylo vzneseno až v odvolání jako novum, a že si za tímto účelem

obstatal potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán I. stupně však byl povinen prokázat vinu žalobci bez ohledu na jeho procesní aktivitu. Žalobci nebylo jasné, na základě čeho jiného než úředních záznamů by mělo být správním orgánem I. stupně rozhodnuto o jeho vině. Zákon žalovanému nedává právo provádět dokazování namísto správního orgánu I. stupně, ale pouze přezkoumat jeho postup. Již z toho, že žalovaný provedl výslechy svědků, vyplývá, že pokládal doposud provedené dokazování za nedostatečné a stav věci za nezjištěný bez důvodných pochybností. Takové rozhodnutí je však nezákonné z důvodu nepřezkoumatelnosti a jako takové ho lze v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu jediné zrušit a vrátit k novému projednání správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný může doplňovat vlastní úvahy, argumentaci správního orgánu I. stupně a napravovat drobné vady rozhodnutí a řízení, avšak pouze za podmínky, že tak lze učinit již na základě podkladů obsažených ve spise. Naopak doplňováním podkladů a prováděním dokazování ze strany žalovaného dochází k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.

6. Ani nezákonně provedeným dokazováním navíc žalobci nebyla prokázána vina. Policista B. v úředním záznamu uvedl, že bylo vozidlo po celou dobu změření po zastavení na dohled. V napadeném rozhodnutí je však uvedeno, že tento svědek nedokázal odpovědět, proč je v úředním záznamu napsáno, že byl řidič celou dobu na dohled. Tento svědek tedy v úředním záznamu lhal, přičemž na základě mapových podkladů musel přiznat, že vozidlo po celou dobu na dohled není. Rovněž svědek U. dle žalovaného nedokázal odpovědět, proč je v úředním záznamu tato skutečnost uvedena. Policista B. navíc účelově uvedl, že prováděli zastavování „na místě autobusové zastávky Starý Hrozenkov, těsně za odbočkou k místnímu hřbitovu“. Toto tvrzení je však lživé a nemá oporu ve spisovém materiálu. Vozidlo bylo zastaveno až na zastávce Starý Hrozenkov, obecní úřad, vzdálené cca 1,7 km od místa měření rychlosti. Doba zmizení vozidla z dohledu tak logicky nemohla činit 2-3 sekundy, jak tvrdí žalovaný. Žalobce nemusel, resp. ani nemohl, na místě policistům uvést, že v době změření rychlosti vozidla toto neřídil, jelikož nevěděl, ve kterém konkrétním místě byla rychlost vozidla změřena, a že tedy byla změřena v místě a době, kde ještě vozidlo neřídil.
7. Žalovaný přitom neměl žádné indicie svědčící o snížené věrohodnosti verze obviněného, zato však měl jasné indicie svědčící o snížené věrohodnosti policistů, když se prokázalo, že v úředním záznamu lhali a toto své jednání nedokázali nijak vysvětlit.
8. Žalovaný se řádně nevypořádal ani s písemným vyjádřením předvolaného svědka S., když jeho vyjádření bagatelizoval jako nepravděpodobné a učinil irelevantní útok na osobu tohoto svědka. Žalobce zjistil, že pan S. v žádných správních řízeních nevystupuje, nikoho nezastupuje, nikomu neradí. Není jasné, co znamená výraz „pokoutní zmocněnec“, přičemž žalovaný nespecifikoval úřední činnost, z níž mu svědek má být takto znám. Žalobce nebyl tímto svědkem v řízení zastupován, ani ho nenavrhoval jako svědka. Není tedy zřejmé, k čemu by žalobci mělo být uvedení jeho osoby, pokud by vozidlo neřídila, užitečné.
9. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 20. 6. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
11. V projednávaném případě se jednalo o to, že policisté měřili rychlost vozidel v obci Starý Hrozenkov, přičemž byli rozděleni do dvou hlídek, když jedna měřila rychlost a o vozidlech, která rychlost překročila, informovala vysílačkou druhou hlídku, která tato vozidla zastavovala. Vozidlo, jehož řidič byl žalobce, bylo zastaveno hlídkou, která toto měla za úkol, řidič ve vozidle byl sám. Z oznámení přestupku je patrné, že se řidič k přestupku nijak nevyjádřil. I ve správním řízení byl žalobce vyjma podání odporu zcela pasivní, k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, ač byl řádně předvolán, k podkladům pro rozhodnutí se nikdy nevyjádřil. Je přitom pravděpodobné, že měl podklady ve své dispozici, neboť součástí spisu je jeho souhlas s poskytnutím jeho osobních údajů ve prospěch společnosti guidemedia etc s.r.o., která správní orgán I. stupně požádala o poskytnutí všech informací obsažených ve spisovém materiálu. Rovněž odvolání bylo podáno bez jakýchkoli odvolacích námitek a doplněno bylo až na výzvu správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně měl k dispozici kromě úředního záznamu a oznámení přestupku rovněž ověřovací list rychloměru a záznam o výsledcích měření rychlosti. Žalobce nikdy v řízení před správním orgánem I. stupně nezpochybnil, že by nebyl řidičem, který překročil rychlost, proto se nelze divit, když správní orgán I. stupně vycházel z obvyklého dění věcí a za daného skutkového stavu nepovažoval za nutné provádět další dokazování.
12. Dle žalovaného, je námitka výměny s E. S. čistě účelová a jejím cílem mělo být zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný mohl prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k vyřízení, či doplnit dokazování po podání odvolání. Žalovaný neshledal takové zásadní vady, které by odůvodňovaly zrušení rozhodnutí a ani nepovažoval prvostupňové rozhodnutí za nesprávné. Správnímu orgánu I. stupně nelze klást za vinu, že nepracoval s informacemi, které žalobce účelově správnímu orgánu nesdělil. Doplnění dokazování po podaném odvolání je v ustanovení § 86 odst. 2 správního řádu umožněno správnímu orgánu I. stupně. Tímto postupem nedochází k porušení dvojinstančnosti správního řízení, neboť dokazování v odvolacím řízení provádí buď správní orgán I. stupně z vlastní iniciativy, odvolací orgán sám nebo dle ustanovení § 13 správního řádu formou dožádání. Možnost vést dokazování rovněž v odvolacím řízení je poté umožněna ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu. Žalobce ostatně ani neuvedl, v čem konkrétně jej měla poškodit situace, kdy v odvolacím řízení byl proveden výslech zasahujících policistů.
13. Z dikce ustanovení § 13 odst. 1 je dále dle žalovaného patrné, že je na správním uvážení správního orgánu, zda k dožádání přistoupí či nikoli. Správní uvážení je limitováno zákonnými důvody, kterými jsou obtíže, neúčelnost nákladů nebo nemožnost úkon provést. Žalovaný v projednávaném případě považoval za vhodné k dožádání přistoupit z důvodu účelnosti a hospodárnosti řízení, neboť policisté mají své služební působíště v blízkosti správního obvodu dožádaného správního orgánu a bylo by neekonomické předvolávat je k výsledku k žalovanému, neboť by jim vznikaly neúčelné náklady. Policisté u Dopravního inspektorátu Uherské Hradiště jsou ke správnímu orgánu I. stupně předvolávání pravidelně, neboť tento zasahuje do okruhu jejich působíště, na rozdíl od města Zlína. Správní orgán I. stupně tak měl lepší podmínky než žalovaný spojit jejich předvolání s předvoláním k jinému řízení a tak jim ušetřit nejen náklady, ale také čas.

Žalovaný měl za to, že práva žalobce na spravedlivý proces nebyla nijak dotčena, neboť byl žalobce k ústnímu jednání předvolán, nedostavil se k němu, bylo mu umožněno seznámit se a vyjádřit se k podkladům, čehož nevyužil.

14. Žalovaný dále uvedl, že autobusová zastávka Starý Hrozenkov, dol. konec, je nejbližší autobusovou zastávkou od místa měření a bylo by nelogické, kdyby policisté zvolili stanoviště své hlídky na vzdálenější autobusové zastávce.
15. Dále žalovaný nesouhlasil s tím, že by tvrzení E. S. a žalobce o jejich výměně neuvěřil primárně proto, že se jedná o pokoutního zmocněnce. Hlavním důvodem odmítnutí této verze bylo načasování tohoto tvrzení, jakož i to, že nebylo zasazeno do žádného širšího kontextu, který by podporoval jeho věrohodnost.
16. Závěrem proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

17. V replice k vyjádření žalovaného žalobce nad rámec podané správní žaloby uvedl, že správní orgán sice mohl mít důkazy o spáchání přestupku, neměl však žádné důkazy ohledně osoby pachatele. Žalobce nemá povinnost se vyvíňovat. Procesní pasivita obviněného z přestupku nezabavuje správní orgán povinnosti postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán měl tuto otázku postavit najisto. Jestliže tak správní orgán neučinil a následným dokazováním přiznal, že vydal rozhodnutí za situace, kdy nezjistil stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, bylo jeho rozhodnutí nezákonné. Žalovaný poté nemůže rozhodovat na základě dojmu.
18. Žalovaný prováděl pouze výsledky v neprospěch žalobce, přičemž výsledek svědka ve prospěch žalobce neprovedl, ačkoliv následně hodnotil jeho věrohodnost, což dle Nejvyššího správního soudu není možné.
19. Žalobce setrval na přesvědčení, že důvody pro dožádání neexistovaly a žalovaný byl povinen provést dokazování sám. Provedení výsledku jiným správním orgánem, než který k němu byl ze zákona oprávněn, je podstatnou vadou řízení.
20. Tvrzení, že se vozidlo hlídkám mohlo ztratit z dohledu na 2 – 3 vteřiny je nesmyslné, neboť měření mělo probíhat „u odbočky na obec Vyškovec“ a vozidla měla být zastavována na autobusové zastávce Starý Hrozenkov, dol. konec, vzdáleném cca 900 metrů (ve skutečnosti bylo vozidlo žalobce zastaveno až na zastávce Starý Hrozenkov, obecní úřad, vzdálen cca 1,7 km, nadále však žalobce pracoval s nepravdivým místem). Ujetí této vzdálenosti za 2 – 3 vteřiny je zcela nereálné.
21. Žalobce upřesnil, že se policisté na základě častých návštěv u správního orgánu v roli svědků s oprávněnými úředními osobami znají a vědí, jaké výpovědi od nich očekávají. Stejně tak oprávněné úřední osoby svým známým policistům nekladou nepříjemné otázky, které by případně snižovaly jejich věrohodnost, a pokud ji položit musí, přejdou prokazatelné lhaní bez dalšího.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

23. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
24. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
25. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
26. O jednotlivých námitkách uvažil soud takto.
27. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
28. Žalobcem byla namítána nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost, jakož i pro nedostatek důvodů. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*
29. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze

dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

30. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro

nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

31. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené, případně prvostupňové, rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
32. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný i správní orgán I. stupně zdůvodnili a srozumitelně uvedli, co je vedlo k závěru jejich rozhodnutí.
33. Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky považovaly správní orgány za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadených rozhodnutích vyslovily správní orgány, je zřetelná. Napadená rozhodnutí proto krajský soud považuje za přezkoumatelná.
34. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
35. Za další sporný bod žalobce označil skutečnost, že žalovaný dožádal správní orgán I. stupně k provedení výsledků zasahujících policistů v rozporu se zákonem.
36. Dle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu *příslušný správní orgán může usnesením dožádat podřízený nebo nadřízený správní orgán anebo jiný věcně příslušný správní orgán (dále jen "dožádaný správní orgán") o provedení úkonu, který by sám mohl provést jen s obtížemi nebo s neúčelnými náklady anebo který by nemohl provést vůbec. Toto usnesení se doručuje pouze dožádanému správnímu orgánu a nelze se proti němu odvolat.* Podle odst. 2 citovaného ustanovení je pak dožádaný správní orgán oprávněn provést nejen samotný dožádaný úkon, ale i úkony, které zajišťují účel dožádání. Autoři komentářové literatury ke správnímu řádu uvádí, že dotčené ustanovení je třeba vykládat takovým způsobem, že pokud by byl dožádaný správní orgán kupříkladu zavázán k provedení výsledku svědka, mohl by využít rovněž institutu předvolání, předvedení či uložení pořádkové pokuty, tzn. mohl by provést takové úkony, jejichž účelem je zajistit, aby byl dožádaný úkon proveden bez zbytečného odkladu a nedocházelo tak k nadměrnému prodlužování probíhajícího správního řízení (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 71.).
37. V nyní posuzovaném případě je nesporné, že žalovaný dožádal správní orgán I. stupně usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KUZZL-71794/2017, k provedení úkonu spočívajícího ve výsledku svědka pprap. Š., pprap.. U., nstržm. B. (tj. zasahujících policistů) a E. S. K odůvodnění tohoto svého postupu žalovaný uvedl: *„Proti rozhodnutí správního orgánu brojí obviněný odvoláním a namítá, že při svém spáchání přestupku nebyl řidičem, ale měl řídit údajně E. S., který vystoupil u hřbitova ve Starém Hrozenkově a vozidlo zde předal obviněnému, který s vozidlem dále pokračoval do obce Starý Hrozenkov a zde byl zastaven policejní hlídkou. Je tedy nutno zjistit, kde se konkrétně nacházela stanoviště policejních hlídek,*

zda měli policisté vozidlo stále na dohled, za jak dlouho přijelo vozidlo k druhé policejní hlídce, kolik osob bylo ve vozidle, zda toto vozidlo někde zastavilo, zda se obviněný při silniční kontrole zmiňoval, že před chvílí vozidlo řídil někdo jiný, tzn. Provéřit, zda se výměna popisovaná obviněným skutečně stala a zda je vůbec reálná.“ Žalovaný dále konstatoval: „O provedení tohoto úkonu Vás žádáme z důvodu účelnosti a hospodárnosti řízení, neboť policisté mají své služební působišť v blízkosti Vašeho správního obvodu, a bylo by neekonomické předvolávat je k výsledku k nadřízenému orgánu.“

38. Jak je patrné ze shora uvedeného, žalovaným zvolený postup je ve správním řízení v zásadě přípustný, respektive je navázán na správní uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí. Toto správní uvážení je však vždy limitováno zákonnými důvody dle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu, tedy obtížemi, neúčelností nákladů či nemožností úkon provést. Ani žalovanému tudíž nic nebránilo v tom, aby tohoto postupu využil, avšak právě za současného naplnění byť jednoho ze zákonných důvodů dle ustanovení § 13 odst. 1 správního řádu.
39. Dožádání je institut, který je obdobně zakotven mj. i v ostatních procesních předpisech českého trestního (trestní řád) a civilního (občanský soudní řád) práva. Tato skutečnost tedy potvrzuje, že se jedná o institut, který jednoznačně přispívá k efektivitě vedeného procesu. Podstata dožádání je založena na tom, že se z hlediska procesní ekonomie nevyplatí činit všechny procesní úkony příslušným správním orgánem, když důvodem může být například vzdálenost příslušného správního orgánu od místa trvalého pobytu nebo místa podnikání fyzické osoby, stejně tak jako značná časová úspora, které se využitím dožádání dosáhne. Správní řád žádá, aby dožadující orgán, který by sice jinak mohl úkon ve věci provést sám, avšak může tak činit jen s obtížemi nebo s neúčelnými náklady, popř. takový úkon nemůže provést vůbec, požádal usnesením o dožádání jiný správní orgán, aby tento úkon provedl namísto něj.
40. Krajský soud vychází z premisy, že správní orgány jsou oprávněny jednat pouze v mezích stanovených zákonem, přičemž správní řízení vede a všechny úkony v něm zásadně provádí věcně a místně příslušný správní orgán. Jen výjimečně může některé dílčí úkony provést na základě dožádání jiný správní orgán, avšak činí tak pouze v rozsahu stanoveném dožadujícím orgánem. Dožádaný správní orgán je tedy oprávněn provést pouze ty úkony, o které je explicitně požádán a dále ty úkony, které s požadovaným úkonem bezprostředně souvisí, respektive zajišťují jeho realizaci.
41. Krajský soud má za to, že se o takovou situaci jednalo i v nyní posuzovaném případě. Žalovaný v usnesení o dožádání zcela konkrétně označil osoby, které měly být v rámci dožádání vyslechnuty, přičemž své rozhodnutí o dožádání provedení výsledku svědků dle názoru krajského soudu řádně odůvodnil, když odkázal na lepší dostupnost pro svědky s ohledem na jejich služební působišť, a tedy i na vyšší náklady, které by těmto svědkům při výsledku u žalovaného na rozdíl u správního orgánu I. stupně vznikly. Takový postup lze bez dalšího označit v dané situaci za zcela vhodný. Jak správně zmínil sám žalobce, tyto náklady totiž nenesou samotní svědci, nýbrž právě správní orgán (v tomto případě tedy žalovaný), u kterého svědci své vzniknuvší náklady uplatňují. Jestliže tedy žalovaný využil možnosti dožádat provedení těchto výsledků svědků ke správnímu orgánu I. stupně právě v návaznosti na nezbytnost účelnosti, hospodárnosti a ekonomičnosti s ohledem na vyšší náklady žalovaného, které by mu vznikly zvýšenými náklady svědků při konání jejich svědecké výpovědi u žalovaného oproti správnímu orgánu I. stupně, lze tento jeho postup považovat za vhodný a konvenující účelu ustanovení § 13 správního řádu.

42. Závěrem pouze krajský soud poznamenává, že žalovaný v usnesení o dožádání zcela konkrétně označil osoby, které měly být v rámci dožádání vyslechnuty, a dále vymezil otázky, které měly být jejich vyslechnutím zodpovězeny. Správní orgán I. stupně všechny tyto požadavky bez dalšího respektoval, řádně předvolal označené svědky a provedl jejich výsledek, přičemž v jeho průběhu nevybočil ze žalovaným zadaných okruhů otázek, na které se měl tázat. Správní orgán I. stupně tedy nikterak nevybočil ze svých pravomocí, získané svědecké výpovědi řádně předal žalovanému k dalšímu posouzení, tudíž je nutné na takto získané svědecké výpovědi pohlížet jako na zákonné. Dokazování výslechem svědků, provedené u dožádaného správního orgánu I. stupně, je poté navzdory přesvědčení žalobce nutné považovat za dokazování provedené před žalovaným. Krajský soud proto této žalobní námitce nevyhověl a jako nedůvodnou ji zamítl.
43. Dalšími námitkami žalobce namítal porušení principu dvojinstančnosti (v souvislosti s opatřením si a provedením nových podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí) a s tím související porušení povinnosti zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností ze strany správního orgánu I. stupně.
44. Ve vztahu k první části námitky krajský soud obecně souhlasí s obecnou tezí žalobce, že rolí žalovaného jakožto správního orgánu druhého stupně je přezkoumat rozhodnutí prvostupňové, a nikoli nově rozhodnout. O nic tak dramatického, jak naznačuje žalobce, se však v nyní posuzované věci nejednalo.
45. Je třeba připomenout, že přestupkové řízení je vedeno v obvyklém pořadí dvou správních stolic, přičemž celé správní řízení se pokládá za jediný celek. Odvolací řízení tak tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. Zásada dvojinstančnosti vyjadřuje obecné oprávnění účastníků správního řízení napadnout rozhodnutí správního orgánu I. stupně řádným opravným prostředkem, k jehož přezkoumání je povolán orgán vyššího stupně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2017, č. j. 8 Afs 176/2016-46). Jak již v minulosti Nejvyšší správní soud poznamenal (viz např. rozsudek č. j. 6 As 293/2015-33 ze dne 26. 2. 2016), ani Listina základních práv a svobod, ani Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod negarantují základní právo na dvoustupňové rozhodování ve správním řízení (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 623/02 ze dne 19. října 2004, N 149/35 SbNU 83). „*Odvolací řízení (...) tvoří s řízením prvoinstančním jeden procesní celek. V tomto ohledu se hovoří o zásadě jednotnosti správního řízení a postup žalovaného odvolacího orgánu lze tedy akceptovat, aniž by přitom byla dotčena zásada dvoustupňovosti (dvojinstančnosti), jak tvrdí stěžovatel. Primárním účelem této zásady je totiž zaručení tzv. devolutivního a suspenzivního účinku, tedy toho, aby věc byla přezkoumána správním orgánem vyššího stupně a aby byla odložena realizace obsahu výroku napadeného rozhodnutí*“ (rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, který byl sice zrušen nálezem Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1534/08 ze dne 17. 12. 2008, avšak z jiných důvodů). Uvedené nebylo žalobci nikterak odepřeno.
46. Je tedy zcela přípustné, aby odvolací správní orgán doplnil fakticky toliko odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a výrok ponechal zcela nedotčen. Podmínkou pro doplnění a zpřesnění odůvodnění napadeného rozhodnutí je, že toto odůvodnění musí mít oporu ve skutkových zjištěních obsažených ve spise (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, bod 29). To však neznamená, že by odvolací orgán nemohl doplnit do spisu další podklady a provádět v odvolacím řízení důkazy, musí však dát účastníkovi řízení možnost se k nim vyjádřit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, body 15-18).

47. V této souvislosti je samozřejmě nutné upozornit na nebezpečí překvapivého rozhodnutí. Pokud by odvolací orgán ponechal výrok rozhodnutí nedotčen, ale veškeré závěry a argumenty správního orgánu I. stupně by nahradil svými vlastními, nepřipustně by tím účastníkovi řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009-102). To se však v případě napadeného rozhodnutí nestalo.
48. Krajský soud připomíná, že žalovaný se v návaznosti na argumentaci žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodl v souladu s ustanovením § 93 odst. 1 správního řádu doplnit důkazy o svědecké výpovědi zasahujících policistů (svědeckou výpověď žalobcem označeného řidiče E. S. žalovaný závěrem vyhodnotil jako nadbytečnou), a to za účelem odstranění dílčích pochybností, které z odvolání žalobce nepřímo vyplývaly. V posuzovaném případě však dle žalovaného zůstal skutkový stav zcela nezměněn a pro opodstatněnost těchto svých závěrů si žalovaný obstaral další podklady ve formě svědeckých výpovědí. Vzhledem k nově obstaraným důkazům dal žalovaný žalobci možnost (o které byl žalobce poučen v předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 11. 2017, č. j. OS-D/3875/16/Po), aby se k těmto podkladům vyjádřil na závěr ústního jednání dne 11. 12. 2017 (při kterém byly provedeny předmětné výsledky zasahujících policistů), avšak žalobce této možnosti nevyužil. Právní názor žalovaného přitom pro žalobce nemohl být nikterak překvapivý, neboť se žalovaný toliko plně ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, které pouze v návaznosti na odvolací námítky žalobce doplnil. Argumenty použité odvolacím orgánem, na jejichž základě prvostupňové rozhodnutí potvrdil, tak pro žalobce s ohledem na dosavadní průběh řízení, obsah učiněných úkonů a uplatněné odvolací námítky žalobce nemohly být překvapivé. Žalovaný zcela správně poznamenal, že správní orgány nemohou ve svých rozhodnutích objektivně reagovat na každou myslitelnou okolnost, která by se hypoteticky mohla v jednotlivých případech vyskytnout, avšak účastníci řízení ji po celou dobu řízení nezmíní, nýbrž věc posuzují na základě obecně se vyskytujících skutečností a potřebných podkladů pro vydání rozhodnutí. V případě, že se však účastníci řízení rozhodnou v řízení vystupovat aktivně, musí se správní orgány s jejich námitkami vypořádat, a to v jakékoliv fázi řízení. To se v případě žalobce stalo.
49. Krajský soud v této souvislosti dále podotýká, že zrušení a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na správní orgán I. stupně je až krajní možností, jak řešit případné vady prvostupňového rozhodnutí zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit či argumentaci správního orgánu I. stupně při zachování totožných skutkových zjištění pouze rámcově doplnit k vypořádání odvolacích námitek, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení vždy bez dalšího učinit. Za tímto účelem je oprávněn provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 286/2018-34). Přesně taková situace nastala v nyní posuzovaném případě a žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, pokud s ohledem na podané odvolání doplnil potřebné důkazy a na základě jejich posouzení rozhodl o potvrzení prvostupňového rozhodnutí, neboť zjištění žalovaného plně potvrzovala závěry správního orgánu I. stupně v jeho rozhodnutí. Žalovaný tedy za daných okolností nebyl povinen prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Pokud by tak učinil, jednalo by se o nesprávný úřední postup vedoucí k průtahům v řízení. Jednotlivým učiněným krokům

žalovaného tedy krajský soud nemohl cokoliv vytknout a i tato námitka tak byla soudem vyhodnocena jako nedůvodná.

50. Pokud jde o druhou část dané námítky, připomíná krajský soud, že ve vztahu ke skutkové stránce je zákonem založena povinnost správních orgánů postupovat tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o jakousi racionalizovanou verzi zásady materiální pravdy, jež stanoví nejen povinnost správního orgánu opatřovat si podklady pro vydání rozhodnutí, nýbrž také povinnost účastníků řízení při opatřování těchto podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu) a povinnost účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu).
51. K žalobcem namítaným skutečnostem týkajícím se objasnění skutkového stavu nyní projednávané věci, tedy krajský soud poznamenává, že povinnost zjišťovat skutkový stav stran skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku, leží vždy na správním orgánu. Pokud existuje rozumná pochybnost, tzn. ne zcela nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (*in dubio pro reo*). Povinnost prokázat přestupek obviněnému má správní orgán. Obviněnému stačí k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; obviněný se nemusí vyvíňovat, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, bod 18).
52. Obecný požadavek na souladnost přestupkového řízení s limity ústavněprávními a mezinárodními však neopravňuje k tomu, aby u ustanovení upravujících procesní náležitosti přestupkového řízení byl použit takový výklad, který by fakticky bránil efektivnímu postupu. Jinými slovy řečeno, interpretace omezujících pravidel procesu ve správním trestání nemůže být natolik extenzivní, aby ve svých důsledcích znemožnila účinný postih za protiprávní jednání. V možnosti nabízet důkazy a uplatnit prostředky ke své obraně je tak zapotřebí primárně vidět (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2000, sp. zn. I. ÚS 533/98, N 81/18 SbNU 197) právo osoby, proti níž se řízení vede, a nikoliv povinnost správních orgánů. Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat, jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68).
53. Žalobce v odvolání argumentoval tím, že v inkriminovaný okamžik měl vozidlo řídit E. S., který vystoupil u hřbitova ve Starém Hrozenkově a vozidlo zde předal žalobci, který v něm pokračoval dále do obce Starý Hrozenkov, kde byl zastaven hlídkou PČR. Žalobce v podaném odvolání výslech tohoto svědka nenavrhoval. Žalovaný nicméně s procesní opatrností dožádal správní orgán I. stupně k provedení výslechu rovněž svědka S. Správní orgán I. stupně tohoto svědka předvolal k ústnímu jednání na den 11. 12. 2017, a to písemností ze dne 16. 11. 2017, č. j. OS-D/3875/16/Po, která byla E. S. doručena do datové schránky dne 30. 11. 2017. E. S. zaslal správnímu orgánu I. stupně v pátek 8. 12. 2017 ve 20:15 hod (která byla správnímu orgánu I. stupně doručena v pondělí 11. 12. 2017) omluvu

z důvodu pracovní neschopnosti. K věci předběžně uvedl: „K věci předběžně uvádím, že jsme 23. 9. 2016 jeli s panem Č. směrem od slovenské hranice ke Starému Hrozenkovu. Vozidlo jsem řídil já. U odbočky na hřbitov ve Starém Hrozenkově jsem zastavil a vozidlo předal panu Č. Já jsem šel pěšky na hřbitov a pan Č. vozidlem pokračoval dále směrem do obce Starý Hrozenkov.“ Žalovaný následně naznal, že výslech E. S. již není třeba. Toto neprovedení výslechu svědka ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil, přičemž se současně s tímto vyjádřením žalobce a E. S. vypořádal takto: „Je s podivem, že obviněný nesdělil policejní hlídce již na místě policejní kontroly, že on vozidlo neřídil, neuvedl to ani ve svém písemném vyjádření k přestupku. Jednalo by se totiž o zcela očekávatelnou reakci člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, neboť si před okamžikem vyměnil místo s někým jiným (...). Osoba E. S. jako řidiče se prvně objevuje až v doplnění odvolání, tedy více než půl roku od spáchání přestupku, ačkoliv tato skutečnost mohla být namítána kdykoli dříve, od samotné silniční kontroly po celý průběh správního řízení v prvním stupni. To je totiž ta zásadní odlišnost pravdivé verze od smyšlené: pravdu lze sdělit bezprostředně, není k tomu nutný čas potřebný pro konstruování lži. (...) Obviněný tvrdí, že vozidlo v době změření rychlosti řídil E. S., který vystoupil u hřbitova ve Starém Hrozenkově a vozidlo zde předal obviněnému, který s vozidlem dále pokračoval do obce Starý Hrozenkov. Tato informace stojí zcela osamoceně, chybí jí zasazení do nějakého příběhu, který by nasvědčoval, že tvrzení obviněného není pouhá smyšlenka. (...) Přesvědčení odvolacího orgánu, že tato verze není pravdivá, nahrává i fakt, že obviněný ani nenavrhl výslech E. S., jeho výslech si vyžádal odvolací orgán z moci úřední. Po jeho vyjádření v omluvě však odvolací orgán naznal, že již jeho výslechu není třeba. (...) Odvolacímu orgánu je z jeho úřední činnosti E. S. znám jako pokoutní zmocněnec, který stojí v pozadí za obviněnými, ač je ve správním řízení oficiálně nezastupuje. I on sám se prezentuje jako osoba, který se zabývá odhalováním procesních pochybení správních orgánů, policistů při zásahu a zastupováním obviněných především u dopravních přestupků. Tvrzení, že obviněný měl za volantem vystřídat E. S., je tak pro správní orgán stejně věrohodné, jako kdyby tvrdil, že vozidlo řídil P. K., další mediálně známý pokoutní zmocněnec.“ Krajský soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal s žalobcovým vyjádřením stran spáchání přestupku E. S., respektive s vyjádřením E. S. samotného. Jak vyplývá z judikatury Ústavního soudu o tzv. „opomenutých důkazech“ (která se sice primárně vztahuje na rozhodnutí obecných soudů, ale je možno ji vztáhnout přiměřeně i na rozhodnutí správních orgánů), např. z nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. I. ÚS 113/02, „(...) soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. Pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal. Jestliže tak neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny [...]. Důkazy, jimiž se soud při postupu nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.“ Jak krajský soud uvedl již výše, těmito ústavním požadavkům rozhodnutí žalovaného vyhovělo, když v tomto žalovaný výslovně uvedl, že zjištění skutkového stavu ze strany správního orgánu I. stupně bylo zcela dostatečné, plně se s tímto ztotožnil, přičemž pro vypořádání konkrétních námitek žalobce využil nejenom svých odborných znalostí, nýbrž k vyhodnocení správnosti závěrů správního orgánu I. stupně využil rovněž výslech zasahujících policistů B. a pprap. U.

54. Krajský soud byl nejprve povinen na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány v řízení o přestupku opatřily takovou sadu důkazů, která po provedeném zhodnocení s

ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vedla k závěru, že se žalobce přestupku dopustil, s tím, že zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení žalobcovy viny. Krajský soud k tomuto uvádí, že správní orgán I. stupně i žalovaný provedli řádné a obsáhlé dokazování, přičemž z podkladů pro rozhodnutí vyplývá nepochybný závěr o vině žalobce. Oproti případům, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz, je tomu totiž v případě žalobce jinak. Důkazů je dostatek a samy o sobě tvoří uzavřený a žalobcem relevantním způsobem nijak nezpochybněný uzavřený celek. Správními orgány přitom jako důkaz svědčící o vině žalobce svědčilo oznámení přestupku, sepsané zasahujícími policisty na místě přestupku, záznam o přestupku – foto z měřicího zařízení (fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti), ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 7CCD č. 0059/92, úřední záznam ze dne 23. 9. 2016, č. j. KRPZ-101923-3/PŘ-2016-151106, oznámení přestupku ze dne 11. 10. 2016, č. j. KRPZ-101923-6/PŘ-2016-151106, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) a výsledky zasahujících policistů a svědků B. a pprap. U.

55. Co se týká procesní hodnoty samotného úředního záznamu, lze v tomto odkázat na bohatou a propracovanou judikaturu správních soudů. Význam úředního záznamu spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit význam případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27). Úřední záznam lze v přestupkovém řízení použít, a to například v případě rozporů mezi výpovědí svědka nebo obviněného a obsahem úředního záznamu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, kde se Nejvyšší správní soud odklonil od přísnější judikatury trestněprávní). Úřední záznam může být dokonce přijat i jako listinný důkaz za situace, kdy skutečnosti v něm uvedené není objektivně možno prokázat jiným důkazem, typicky výpovědí obviněné osoby či svědků (v tomto smyslu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 2 As 67/2011-89).
56. Úřední záznam fotodokumentací zachycující předmětné přestupkové jednání má nesporně svou důkazní hodnotu, a to především v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nezpochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům, v tomto případě fotografií zachycující místo spáchání přestupku a přestupkové jednání samotné (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48).
57. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména oznámení přestupku, sepsané zasahujícími policisty na místě přestupku, fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti, ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 7CCD č. 0059/92, oznámení přestupku ze dne 11. 10. 2016, č. j. KRPZ-101923-6/PŘ-2016-151106, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce), které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgán I. stupně pomocí těchto důkazů zjistil skutkový stav věci, o němž neměl za dané situace, kdy byl žalobce v řízení zcela pasivní, žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku.

Žalovaný následně dokazování doplnil pouze v návaznosti na žalobcem uplatněnou argumentaci v podaném odvolání, nikoliv proto, že pokládal doposud provedené dokazování za nedostatečné a stav věci za nezjištěný bez důvodných pochybností.

58. Důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem RAMER 7CCD, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl použit po dobu platnosti provedeného ověření, což splňuje zákonný požadavek dle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění (dále jen „zákon o metrologii“). Žalobce nikterak nezpochybňoval výsledek a způsob měření rychlosti jím řízeného vozidla, nicméně i tak je třeba poukázat na ustanovení § 11 odst. 4 zákona o metrologii, podle něhož u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku. Ověřením uvedeného měřicího přístroje, jako měřidla, se potvrzuje, že tento přístroj jako měřidlo má požadované metrologické vlastnosti. Jestliže důkaz o rychlosti žalobce byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen, přičemž o jeho identitě není žádná pochybnost a byl použit po dobu platnosti provedeného měření a policista byl seznámen a oprávněn obsluhovat dané měřicí zařízení, nemůže žalobcova námitka zpochybňující měření sama o sobě zpochybnit závěry správních orgánů o spáchání přestupku.
59. Krajský soud má tedy za to, že provádění dalších důkazů má soud ve shodě se žalovaným za nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak relevantně nezpochybnil správnost provedeného měření či postupu policistů a ani ke svým tvrzením nepředložil žádné důkazy. Soud v tomto kontextu ze správního spisu ověřil, že použitý rychloměr RAMER 7CCD splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 17/16 ze dne 9. 2. 2016, vypracovaného Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., dle kterého byl rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a bylo možné jej používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze, a to do platnosti ověření dne 8. 2. 2017. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté krajský soud v souladu se závěry správních orgánů uvádí, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. O okolnostech spáchání přestupku, tj. zejména jak významně žalobce překročil rychlost a že měření probíhalo standardně, svědčí především výstup z měřiče rychlosti – záznam o přestupku, zachycující vozidlo žalobce ve standardní poloze s čitelnou registrační značkou a dalšími souvisejícími údaji (směr odjezd aj.) Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 7CCD, jehož spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Autorizovaného metrologického střediska. Výrobní číslo použitého rychloměru, tedy 0059/92, se shoduje s číslem rychloměru, k němuž byl doložen platný ověřovací list. Výstup z měřicího zařízení spolu s ostatními podklady správního spisu dosvědčují, že k žádným neobvyklým postupům ani výsledkům měření nedošlo. Nebyly zjištěny žádné indicie k tomu, že by nebylo postupováno v souladu s Návodem obsluhy. Zdejší soud dále souhlasí se závěry žalovaného, neboť žalobce svou argumentací, jež uplatnil již v řízení před správními orgány, nevnesl do odvolacího řízení důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze spisu vyplývají jasné důkazy, že žalobce skutečně řídil v obci Starý Hrozenkov na silnici I/50, směr jízdy od hranic SR na obec Uherský Brod u odbočky na Vyškovce, rychlostí nejméně o 15 km/h více, než byla povolená rychlost v obci.

60. Krajský soud dále poznamenává, že veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobce byla pouze ničím neodůvodněnými spekulacemi, k nimž žalobce nenabídl žádné rozumné důkazy, přičemž se správním orgánům kromě výsledku zasahujících policistů a později jako nedůvodné vyhodnocení svědecké výpovědi E. S. žádné důkazy nenabízely ani ze spisu či kontextu věci. Z výsledku zasahujících policistů totiž bylo seznatelné, že byli přesvědčení o správnosti svého postupu při měření rychlosti vozidla žalobce. Soud se rovněž plně ztotožnil se závěry, jež žalovaný učinil stran věrohodnosti vyjádření žalobce, potažmo rovněž E. S., a to mj. právě s ohledem na zcela konzistentní výpověď zasahujících policistů. Na základě zjištěných skutečností bylo poté v souladu s názorem žalovaného zcela nadbytečné provádět výslech dalších osob, tj. E. S., neboť jeho výpověď by nemohla k objasnění rozhodných skutečností ničeho přispět.
61. Lze souhlasit s obecnou tezí, že správní orgány jsou povinny samy vyhledávat a opatřovat si důkazy a podklady pro svoje rozhodnutí. Nelze však z této teze současně dovodit, že i v případech, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat v pořizování dalších důkazů a podkladových dokumentů v závislosti na vůli přestupce. Přestupkové řízení je založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006-84).
62. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že dokumenty založené ve spisovém materiálu v souzené věci prokazují závěr správního orgánu I. stupně, že se žalobce dopustil přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný nepochybil, jestliže vyhodnotil výslech zasahujících policistů spolu s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí jako dostačující důkazy.
63. Žalovanému přitom nelze upřít, že v návaznosti na odvolací argumentaci žalobce co do prokázání správnosti postupu PČR a ověření, že byl žalobce skutečně řidičem vozidla, si z vlastní iniciativy vyžádal dále výsledky zasahujících policistů. Svědek B. k věci uvedl, že byl členem hlídky, který prováděla měření rychlosti jízdy v obci Starý Hrozenkov, konkrétně byl v místě likvidace přestupků, jelikož tuto činnost prováděl obvykle on, a to na místě autobusové zastávky v obci Starý Hrozenkov, těsně za odbočkou k místnímu hřbitovu ze směru od Slovenska. Obvykle jim dal kolega provádějící měření vysílačkou na vědomí a oni vozidla zastavují a likvidují přestupky. Svědek si nepamatoval žádnou okolnost, která by něčím vybočovala od jiných přestupků. Řidič s přestupkem nejdříve souhlasil a svědek za něj uložil blokovou pokutu, následně však řidič vyjádřil nesouhlas. Svědek konstatoval, že v místě likvidace přestupků není vidět na kolegu měřícího rychlost jízdy vozidel, jelikož tomu vadí zatáčka. Fakt, že byla tato skutečnost chybně uvedena v úředním záznamu, označil za administrativní chybu. Dále svědek uvedl, že likvidace přestupku nebyla ničím neobvyklá, tudíž vozidlo mezi hlídkou měření rychlosti a hlídkou likvidace nezastavilo. Svědek si nepamatoval, že by žalobce při silniční kontrole uváděl, že by těsně před kontrolou řídil vozidlo někdo jiný. V minulosti se svědkovi nestalo, že by řidič přijel na místo likvidace nezvykle pozdě od nahlášení překročení rychlosti jízdy.
64. Pprap. U. jako svědek k věci uvedl, že by v daném případě v hlídce likvidace přestupků, a to na autobusové zastávce v obci Starý Hrozenkov. Měření rychlosti obvykle probíhá tak, že kolega provádějící měření zjistí přestupek, sleduje vozidlo do zatáčky, kde se vozidlo ztratí asi na 2 – 3 vteřiny, a poté jej z místa likvidace přestupku vidí tato hlídka. Na

kolegu provádějícího měření hlídka likvidace přestupků nevidí, je tam zatačka, ale jsou ve spojení vysílačkou a až se vozidlo ztratí z dohledu kolegové, který jej změřil, tak za 2 – 3 sekundy se objeví v dohledu. Úřední záznam svědek nepsal, tudíž nevěděl, proč je v něm chybně uvedeno, že je vozidlo po celou dobu na dohled. Pokud by vozidlo někde v mezidobí od změření zastavilo, jistě by to s kolegou okamžitě na místě řešili, protože by tento řidič musel přijet nezvykle později, což se nestalo.

65. Krajský soud má v souladu se žalovaným za to, že z provedeného dokazování žádné důvodné okolnosti o totožnosti přestupce zjištěny nebyly. Žalobcovy výtky proti totožnosti přestupce tedy zůstaly v pouhé obecné rovině. K provedení dalších důkazů by byl správní orgán povinen přistoupit pouze tehdy, pokud by ve věci zůstávaly významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. To se však v nyní posuzovaném případě nestalo, neboť tvrzení žalobce nikterak neoslabilo skutkovou verzi, ke které dospěl správní orgán I. stupně, potažmo dále žalovaný.
66. Žalovaný proto správně uzavřel, že správní orgán I. stupně opatřil dostatek podkladů svědčících o správnosti jeho rozhodnutí, kterými jsou oznámení přestupku, sepsané zasahujícími policisty na místě přestupku, záznam o přestupku – foto z měřicího zařízení (fotodokumentace vozidla a záznam o překročení rychlosti), ověřovací list k silničnímu radarovému rychloměru RAMER 7CCD č. 0059/92, úřední záznam ze dne 23. 9. 2016, č. j. KRPZ-101923-3/PŘ-2016-151106, oznámení přestupku ze dne 11. 10. 2016, č. j. KRPZ-101923-6/PŘ-2016-151106, výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) a výsledky zasahujících policistů a svědků B. a pprap. U. Tyto důkazy je nutno považovat za plně dostačující v případě, kdy se žalobci nepodařilo závěry správních orgánů věrohodně zpochybnit. Z uvedeného vyplývá, že spáchání předmětného přestupku bylo žalobci dostatečně prokázáno.
67. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal s námitkami žalobce týkajícími se totožnosti přestupce a správně vyloučil, že by v případě žalobce mohlo dojít ke změření osoby E. S., se kterým se zrovna žalobce mezi místem změření vozidla a likvidací přestupku vyměnil. Tento závěr přitom žalobce nijak relevantně nevyvrátil. Uvedená argumentace žalobce byla ze strany žalovaného srozumitelně vyvrácena. Krajský soud má za to, že námitky žalobce byly řádně zodpovězeny. Své závěry jsou správní orgány povinny řádně odůvodnit a tak tomu bylo i v nyní řešeném případě, kdy žalovaný v návaznosti na úvahy správního orgánu I. stupně podrobně rozvedl úvahy o totožnosti přestupce ve spojení s výsledkem zasahujících policistů. Žalovaný k námitce týkající se totožnosti přestupce v napadeném rozhodnutí uvedl: „Ačkoli E. S. ve své omluvě uvedl, že vozidlo RZ: X. v době změření řídil on, následně z vozidla vystoupil a šel pěšky na hřbitov, odvolacímu orgánu se verze obviněného o záměně řidičů jeví jako nepravděpodobná. Je s podivem, že obviněný nesdělil policejní hlídce již na místě policejní kontroly, že on vozidlo neřídil, neuvedl to ani ve svém písemném vyjádření k přestupku. Jednalo by se totiž o zcela očekávatelnou reakci člověka, který bezpečně ví, že se přestupku nedopustil, neboť si před okamžikem vyměnil místo s někým jiným (...). Správní orgán obviněného předvolal k ústnímu jednání a dal mu možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, obviněný však zůstal pasivně rezistentní, k ústnímu jednání se bez omluvy nedostavil, o průběh řízení se nezajímal, k podkladům pro vydání rozhodnutí se nijak nevyjádřil a i jeho, byť šestistránkové, odvolání ze dne 20. 3. 2017, bylo bez jakýchkoli odvolacích námitek. Osoba E. S. jako řidiče se prvně objevuje až v doplnění odvolání, tedy více

než půl roku od spáchání přestupku, ačkoliv tato skutečnost mohla být namítána kdykoli dříve, od samotné silniční kontroly po celý průběh správního řízení v prvním stupni. To je totiž ta zásadní odlišnost pravdivé verze od smyšlené: pravdu lze sdělit bezprostředně, není k tomu nutný čas potřebný pro konstruování lži. Z dokazování vyšlo najevo, že hlídky policistů na sebe vzájemně neviděly. Oba vyslechnutí svědci potvrdili, že hlídka zastavující vozidla je o překročení rychlosti informována hlídkou, která rychlost měří. Odvolacímu orgánu je z jeho úřední činnosti z řešení obdobných případů známo, že pokud je mezi touto informací a příjezdem nahlášeného vozidla neobvyklá prodleva, hlídka zastavující vozidla vyjíždí tomuto vozidlu naproti. V projednávaném případě však nebylo zjištěno nic neobvyklého, L. B. uvedl, že obviněný nepřišel na místo likvidace přestupků později, než je obvyklé, nepamatoval si žádnou okolnost, který by něčím vybočoval od obdobných případů. Svědek B. si dokonce vzpomněl, že obviněný s přestupkem nejdříve souhlasil, vše si rozmyslel, až když mu svědek uložil blokovou pokutu. Toto chování obviněného naprosto neodpovídá chování člověka, který se jen před malou chvílí v řízení vyměnil s někým jiným. Obviněný tvrdí, že vozidlo v době změření rychlosti řídil E. S., který vystoupil u hřbitova ve Starém Hrozenkově a vozidlo zde předal obviněnému, který s vozidlem dále pokračoval do obce Starý Hrozenkov. Tato informace stojí zcela osamoceně, chybí jí zasazení do nějakého příběhu, který by nasvědčoval, že tvrzení obviněného není pouhá smyšlenka. Ze svědecké výpovědi pprap. P. U. vyplývá, vozidlo se hlídkám ztratí z dohledu na 2 – 3 vteřiny, což je natolik krátká doba, že případná výměna řidičů by se musela odebrat extrémně rychle. Přesvědčení odvolacího orgánu, že tato verze není pravdivá, nahrává i fakt, že obviněný ani nenavrhl výslech E. S., jeho výslech si vyžádal odvolací orgán z moci úřední. Po jeho vyjádření v omluvě však odvolací orgán naznal, že již jeho výslechu není třeba. (...) Odvolacímu orgánu je z jeho úřední činnosti E. S. znám jako pokoutní zmocněnec, který stojí v pozadí za obviněnými, ač je ve správním řízení oficiálně nezastupuje. I on sám se prezentuje jako osoba, který se zabývá odhalováním procesních pochybení správních orgánů, policistů při zásahu a zastupováním obviněných především u dopravních přestupků. Tvrzení, že obviněný měl za volantem vystřídat E. S., je tak pro správní orgán stejně věrohodné, jako kdyby tvrdil, že vozidlo řídil P. K., další mediálně známý pokoutní zmocněnec.“

68. Podle krajského soudu v řízení nebyla zpochybněna obsluha měřicího zařízení, která postupovala v souladu s návodem k obsluze, a nebyl zpochybněn ani závěr, že naměřená rychlost vozidla žalobce byla skutečnou rychlostí vozidla. Tvrzení žalobce o tom, že vozidlo řídila v době spáchání přestupku jiná osoba než žalobce, považuje krajský soud s ohledem na závěry žalovaného (především na odkaz na faktickou nemožnost výměny řidičů v tak krátkém časovém úseku) za účelové a nedůvodné, neboť toto tvrzení nebylo relevantně podpořeno žádným ze žalobcem předložených důkazů, byť měl žalobce za to, že tato teorie byla potvrzena jeho vyjádřením a vyjádřením E. S. Krajský soud se však zcela ztotožnil s hodnocením těchto vyjádření ze strany správních orgánů, a to především stran jejich věrohodnosti, přičemž na předmětnou argumentaci nacházející se v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí bez dalšího odkazuje. Za této situace by bylo provedení dalších důkazů nadbytečné.
69. Pokud se jedná o výhrady žalobce stran svědecké výpovědi zasahujících policistů, nepovažuje soud tyto za opodstatněné a především jakkoli podložené. Nelze se ztotožnit s názorem žalobce, že by svědecké výpovědi zasahujících policistů společně s dalšími získanými důkazy nepostačovaly k náležitému prokázání skutkového stavu dané věci.
70. Otázkou, jež měla být objektivně zodpovězena, je, zda lze mj. na základě výpovědi svědků (policistů, pro jejichž oznámení bylo správní řízení zahájeno) považovat přestupek za

dostatečně prokázány. Těžiště problémů se tak posouvá do oblasti hodnocení důkazů; jednalo se o situaci, kdy na jedné straně stojí tvrzení policistů podepřené podepsaným oznámením o přestupku, úředním záznamem a rovněž fotodokumentací, na straně druhé tvrzení žalobce, že se popisovaného protiprávního jednání nedopustil, což mělo podpořit vyjádření žalobce, že se mezi místem změření rychlosti vozidla a likvidací přestupku vyměnil v řízení s E. S. Dle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, poté: *„(...) existence rozporu mezi jednotlivými důkazy není neobvyklá, přičemž v takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí.“*

71. V daném případě nezbyvá krajskému soudu než souhlasit se žalovaným v tom, že výpovědi policistů na rozdíl od vyjádření žalobce a E. S. zcela ob stojí. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54) je třeba vycházet z domněnky o věrohodnosti výpovědí policistů, neboť tito zpravidla nemají (na rozdíl od účastníků řízení) na výsledku věci jakýkoliv zájem a vykonávají pouze svoji služební povinnost. Otázkou věrohodnosti zasahujícího policisty jako svědka se přitom zabýval Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, v němž vyslovil, že *„(...) k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil.“* Krajský soud je však přesvědčen, že aby bylo možno učinit úsudek o případné nevěrohodnosti policisty jako svědka, resp. aby vyvstala pochybnost o jeho nezaujatosti, musely by k tomu přistoupit další okolnosti, které by těmto závěrům nasvědčovaly (přehnaná horlivost při výkonu služební povinnosti, šikanózní jednání ve vztahu k obviněnému apod.).
72. V nyní řešené věci byly výpovědi policistů vzájemně souladné, konzistentní a nevykazovaly žádné logické rozpory či nejasnosti. Pouhý fakt, že v úředním záznamu bylo zřejmě administrativní chybou uvedeno, že je měřené vozidlo po celou dobu od okamžiku změření po okamžik zastavení hlídkou PČR na dohled, ačkoliv tomu tak ve skutečnosti nebylo, není skutečností, která by jakkoli znevěrohodňovala výpovědi zasahujících policistů. Je tomu tak proto, že oba policisté, bez jakéhokoliv dotazu správního orgánu, sami od sebe uvedli, že vozidlo není v určitém okamžiku (cca 2 – 3 vteřiny) na dohled ani jedné z hlídek, přičemž je to v daném místě obvyklé. Je tedy zcela zřejmé, že policisté neměli v úmyslu správnímu orgánu cokoli zamlčovat, naopak na tuto skutečnost sami upozorňovali. Je tedy více než pravděpodobné, že předmětná nesrovnalost, která se v úředním záznamu objevila, byla toliko chybou administrativního rázu, která však nemá vliv na správnost úředního záznamu jako takového. Jestliže žalobce v tomto směru v podané žalobě dále zpochybňoval místo zastavení jeho vozidla policisty, nevyhověl soud ani tomuto tvrzení. Z výpovědi svědka B. vyplývá, že vozidla byla zastavována na autobusové zastávce ve Starém Hrozenkově, těsně za odbočkou k místnímu hřbitovu ve směru ze Slovenska. Tomu odpovídá právě autobusová zastávka Starý Hrozenkov, dol. konec, nikoliv žalobcem zmiňovaná zastávka Starý Hrozenkov, obecní úřad. Postrádá přitom logiku, aby policisté v tomto ohledu uváděli lživá vyjádření, neboť místo zastavení vozidla nemohlo mít na posouzení správnosti měření a jejich postupu žádný vliv. Žalobce

nadto ani k této své námitce nenabídl žádné důkazy, které by jeho tvrzení jakkoli podpořily. V projednávané věci nebyl zjištěn ani žádný motiv, proč by policisté měli mít zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby. Z materiálů založených ve správním spise není patrná ani žádná nepřiměřená míra horlivosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Policistu přitom lze považovat za nestranného svědka, není-li žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení, v němž má podat svědectví.

73. V posuzovaném případě tedy krajský soud neshledal žádnou okolnost, která by důvěryhodnost zasahujících policistů jakožto svědků zpochybňovala a ani žalobce žádné přesvědčivé důvody, pro něž by bylo na místě se domnívat, že policisté měli zájem vypovídat nepravdivě, neuvedl. Obdobně ani ze zjištění učiněných ve správním řízení nevyplývá, že by si policisté počínali při jednání s žalobcem nekorektně či neprofesionálně, nebo že by snad v průběhu kontroly projevili jakoukoliv přehnanou horlivost. Vše naopak nasvědčuje tomu, že zasahující policisté postupovali zcela nezaujatě a plnili pouze v intencích zákona svoji služební povinnost.
74. Rovněž je třeba akcentovat, že v daném případě správní orgány vycházely mj. z výpovědi dvou zasahujících policistů, které neobsahovaly žádné zásadní rozpory, a to ani ve vzájemném srovnání. Obě svědecké výpovědi se v hlavních rysech shodovaly. Jak již bylo uvedeno, k hodnocení věrohodnosti je nezbytné přistupovat v každém případě individuálně, přičemž v posuzované věci žádné podezření o ovlivnění svědeckých výpovědí policistů nevzniklo. Policista v pozici svědka je stejně tak jako jiná fyzická osoba povinen vypovídat pravdu a nic nezamlčovat (viz ustanovení § 55 odst. 1 správního řádu). Je totiž zcela přirozené, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve věci nestranná a bude tedy tvrdit pouze takové skutečnosti, které jí jsou ku prospěchu. Jak správně poznamenal žalovaný, žalobce setrval v průběhu správního řízení po většinu času zcela pasivní, ačkoliv skutečnost, že v daném okamžiku vozidlo neřídil, mohl uplatnit již v okamžiku zastavení jeho vozidla hlídkou PČR, což by se jevilo jako zcela přirozená reakce osoby, která si je jistá, že se žádného přestupku nedopustila. Tato skutečnost výpověď žalobce značně znevěrohodňuje. Již v oznámení přestupku, sepsaném policisty na místě zastavení, je přitom specifikováno místo změření rychlosti vozidla, a to mj. tím, že bylo vozidlo změřeno „u rybníka“, který se nepochybně nachází ještě před hřbitovem ve Starém Hrozenkově, kde se měl žalobce s E. S. dle svého tvrzení vystřídat v řízení. Žalobci tedy muselo být známo, kde konkrétně bylo vozidlo změřeno. Jeho žalobní argumentace, že tuto skutečnost nemohl policistům na místě sdělit, neboť nevěděl, kde konkrétně k měření došlo, tudíž vyznívá zcela naprázdno.
75. V dané věci je zcela jasné, že správní orgány důvodně považovaly zjištění skutkového stavu za dostatečné, nevyvolávající pochybnosti (viz výše uvedené podklady založené ve správním spisu), přičemž tyto důkazy považuje nejen zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud za dostatečné a osvědčující skutečnost, že přestupek byl žalobcem spáchán (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).
76. Krajský soud má tedy za to, že správní orgány dostaly své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku, přičemž uplatněné žalobní námitky byly pro spravedlivé rozhodnutí věci irelevantní a nevěrohodné. Jak bylo uvedeno výše, přestupkové jednání bylo dostatečně prokázáno správními orgány shromážděnými podklady, přičemž nebylo na místě provádět dokazování k novým skutečnostem, které žalobce účelově uplatnil až v řízení o žalobě.

77. Na základě všeho výše uvedeného proto krajský soud souhlasí s tím, že správní orgány pomocí výše specifikovaných důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce skutečně přestupkového jednání dopustil. Podle názoru zdejšího soudu tak nevznikají pochybnosti o tom, že žalobce svým jednáním porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 ve spojení s ustanovením § 18 odst. 4 silničního zákona. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Tato žalobní námitka tedy rovněž nebyla vyhodnocena jako důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

78. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
79. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
80. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
81. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.